

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2023 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia del. Anna Kuzaj

Protokolant: Mirosław Grzęda, Klaudia Konopczyńska, Gabriela Lutek

przy udziale Prokuratora: Wojciecha Pełszoka, Andrzeja Józwicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 września 2023 r., 23 października 2023 r. oraz 6 listopada 2023 r. w Warszawie

sprawy z wniosku **K. W.**

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

o odszkodowanie i zadośćuczynienie wynikłe z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 6 października 2013 r. do dnia 4 grudnia 2013 r.

orzeka

na podstawie art. 552 § 1 i 4 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz **K. W.** kwotę 6.000 (sześć tysięcy) złotych tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę w związku ze stosowaniem wobec **K. W.** tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 6 października 2013 r. do dnia 4 grudnia 2013 r.;

na podstawie art. 552 § 1 i 4 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz **K. W.** kwotę 14.000 (czternaście tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze stosowaniem wobec **K. W.** tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 6 października 2013 r. do dnia 4 grudnia 2013 r.;

na podstawie art. 552 § 1 i 4 k.p.k. a contrario oddala wniosek w pozostałym zakresie;

na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz **K. W.** kwotę 336 (trzysta trzydzieści sześć) złotych z tytułu ustanowienia pełnomocnika w sprawie;

na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UWO	Sygnatura akt	XII Ko 29/23
WNIOSKODAWCA		
K. W.		

ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
1.	6.000 zł	-
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
1.	118.000 zł	-
3.	Inne	
1.	-	

Ustalenie faktów			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.1.1.	<p>K. W. został zatrzymany w dniu 3 października 2013 r. o godz. 23:20 jako osoba podejrzana o to, że w dniu 3 października 2013 r. w W. na terenie dworca PKP W. działając wspólnie i w porozumieniu z B. T. w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionego uprzednio C. P. plecaka z zawartością, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, użyli przemocy w postaci uderzenia pięścią w twarz w/wymienionego, tj. o czyn z art. 281 k.k.</p> <p>Postanowieniem z dnia 6 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-</p>	częściowo zeznania K. W.	35-36

	<p>Woli w Warszawie zastosował w sprawie o sygn. akt III Kp 1660/13 wobec K. W. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy od dnia zatrzymania, tj. do dnia 2 stycznia 2014 r. K. W. został osadzony w Areszcie Śledczym W..</p> <p>Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2013 r. prokurator Prokuratury Rejonowej W. w W. uchylił środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania stosowny wobec K. W., stosując w jego miejsce dozór Policji oraz poręczenie majątkowe. K. W. został zwolniony w dniu 4 grudnia 2013 r.</p>	
protokół zatrzymania	389 (akta V K 2124/19)	
postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania	k. 552-553 (akta V K 2124/19)	
nakaz przyjęcia	555 (akta V K 2124/19)	
postanowienie o sprostowaniu	557 (akta V K 2124/19)	
postanowienie o uchyleniu tymczasowego aresztowania	772-773 (akta V K 2124/19)	
nakaz zwolnienia	774 (akta V K 2124/19)	

zawiadomienie zwolnieniu ze sprawy	o 780 (akta V K 2124/19)		
3.1.2.	<p>W dniu 30 maja 2014 r. do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie wpłynął akt oskarżenia przeciwko K. W. o to, że w dniu 03 października 2013 roku w W. na terenie Dworca PKP W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. i B. T. w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionego uprzednio C. P. plecaka wraz z zawartością, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użyli przemocy w postaci uderzenia pięścią w twarz wyżej wymienionego, tj. o czyn z art. 281 k.k. Akt oskarżenia został zarejestrowany pod sygn. III K 287/14.</p> <p>Postanowieniem z dnia 30 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie wyłączył sprawę K. W. do odrębnego rozpoznania. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. III K 764/17.</p> <p>Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę K. W. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie. Sprawa</p>	częściowo zeznania K. W.	35-36

	<p>została zarejestrowana pod sygn. V K 2124/19.</p> <p>W dniu 23 czerwca 2022 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie uniewinnił K. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd wskazał, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne przypisanie K. W. wypełnienia znamion zarzucanego mu czynu.</p> <p>Apelację od w/w wyroku złożył Prokurator Rejonowy W.. Po rozpoznaniu apelacji wyrokiem z dnia 21 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.</p>	
zarządzenie o rejestracji sprawy	1, 824, 1229 (akta V K 2124/19)	
postanowienie o wyłączeniu	2 (akta V K 2124/19)	
akt oskarżenia	826-424 (akta V K 2124/19)	
postanowienie o przekazaniu sprawy wg właściwości	368 (akta V K 2124/19)	
wyrok z dn. 23.06.2022r.	2257 (akta V K 2124/19)	
uzasadnienie wyroku z dn. 23.06.2022r.	2275-2284 (akta V K 2124/19)	
apelacja	2297-2300 (akta V K 2124/19)	

wyrok z dn. 21.03.2023r.	2382-2383 (akta V K 2124/19)		
uzasadnienie wyroku z dn. 21.03.2023r.	2385-2389 (akta V K 2124/19)		
3.1.3.	W chwili osadzenia K. W. miał 21 lat i wykształcenie średnie. Przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych na budowie lub eventach jako pracownik fizyczny. Jego wynagrodzenie wynosiło (...) zł za godzinę pracy. Miesięcznie pracował ok.160 godzin, czasami do 220 godzin. Mieszkał razem z rodzicami, nie uczestniczył w kosztach utrzymania mieszkania, samodzielnie zaopatrywał się w jedzenie.	częściowo zeznania K. W.	35-36
protokoły przesłuchać K. W. w charakterze podejrzanego/oskarżonego	530, 551, 1418 (akta V K 2124/19)		
3.1.4.	W toku wykonywania tymczasowego aresztowania, K. W. nie zgłaszał administracji Aresztu Śledczego problemów ze współosadzonymi. Nie zgłaszał się do rozmów z wychowawcą i psychologiem. Po przyjęciu do Aresztu Śledczego zadeklarował przynależność do podkultury przestępczej. W toku wykonywania tymczasowego	częściowo zeznania K. W.	35-36

	aresztowania 4-krotnie zgłaszał się do lekarza (...).		
akta osobowe osadzonego			
3.1.5.	<p>W okresie od dnia 22 listopada 2017 r. do dnia 7 grudnia 2017 r. K. W. odbywał zastępczą karę 16 dni pozbawienia wolności za niewykonaną grzywnę w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie o sygn. akt IV K 183/16.</p> <p>Od dnia 22 maja 2019 r. do dnia 18 maja 2020 r. K. W. odbywał karę 1 roku pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie o sygn. akt IV K 242/17 za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>W sierpniu 2015 r. K. W. ożenił się z kobietą, z którą pozostawał w związku w chwili tymczasowego aresztowania. Związek rozpadł się w 2022 r.</p>	częściowo zeznania K. W.	35-36
informacjach o pobytach	37		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.2.1.	Podczas stosowania tymczasowego	częściowo zeznania K. W.	35-36

	<p>aresztowania K. W. padł ofiarą przemocy psychicznej ze strony współosadzonych. Schudł 8 kg i był wycieńczony. Funkcjonariusze odnotowali, że nie odbierał posiłków.</p> <p>Na skutek tymczasowego aresztowania K. W. uzależnił się od (...). Doprowadziło to do zerwania kontaktów z rodzicami i bratem oraz do rozpadu małżeństwa. Pobyt w areszcie skutkował także (...)</p>	
akta osobowe osadzonego		

ocena DOWODÓW		
Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
3.1.1	częściowo zeznania K. W.	Sąd dał wiarę zeznaniom K. W. w zakresie, w jakim nie pozostawały one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Sąd uznał zatem za wiarygodne te zeznania na okoliczność faktu tymczasowego aresztowania, niesłuszności stosowania tego środka zapobiegawczego, charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę przed pozbawieniem wolności oraz stanu jego zdrowia w latach po tymczasowym aresztowaniu.

informacja o pobytach, akta osobowe osadzonego, dokumenty z akt V K 2124/19	Dokumenty urzędowe sporządzone przez uprawnione do tego organy w prawem przepisanej formie. Nie były one kwestionowane przez strony postępowania, brak jest także jakichkolwiek podstaw do podważania ich wiarygodności.	
<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
3.1.1	częściowo zeznania K. W.	Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie wysokości zarobków jakie osiągał przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania. Wnioskodawca zeznał, że zarabiał ok. (...) zł miesięcznie (k. 35). Na pytania prokuratora odpowiedział, że płacono mu (...) zł "na rękę" za 1 godzinę pracy, przy czym miesięcznie pracował 160 (co dawałoby kwotę (...) zł miesięcznie), a czasami nawet 220 godzin (k. 35). Zeznania te pozostają jednak w sprzeczności z danymi podawanymi przez wnioskodawcę bezpośrednio po jego zatrzymaniu w sprawie V K 2124/19. W pierwszych wyjaśnieniach w tej sprawie, wnioskodawca wyjaśnił, że zarabia (...) zł netto (k. 530 akt V K 2124/19), zaś później, wyjaśniając na posiedzeniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, określił swoje zarobki jako (...) zł miesięcznie (k. 551 akt V K 2124/19). Dodatkowo wskazać należy, iż kwota (...) zł jako wysokość miesięcznych

zarobków została podana we wniosku inicjującym przedmiotowe postępowanie (k. 3).

Wobec powyższych rozbieżności, podawana przez wnioskodawcę kwota (...) zł jest w ocenie Sądu wygórowana. Mieć jednak na uwadze należy, iż z uwagi na charakter pracy świadczonej w tym czasie przez wnioskodawcę, brak jest dowodów pozwalających bezspornie ustalić wysokość zarobków wnioskodawcy w okresie poprzedzającym tymczasowe aresztowanie. W związku z tym ustalenie wysokości zarobków osiągniętych przez wnioskodawcę możliwe jest wyłącznie na podstawie jego depozycji składanych zarówno w przedmiotowej sprawie, jak i w sprawie V K 2124/19, o czym szerzej napisano w pkt 6.1 uzasadnienia.

Za niewiarygodne Sąd uznał także zeznania wnioskodawcy na okoliczność warunków jego pobytu w Areszcie Śledczym. K. W. zeznał, że osadzeni znęcali się nad nim psychicznie, dokuczali mu. Mając 21 lat trafił do celi ze starszymi. K. W. zeznał, że "został sprowadzony do zero, zmieszany z błotem". Schudł 8 kg, miał wycieńczony organizm, nie przyjmował pokarmów. Wnioskodawca zeznał, że funkcjonariusze odnotowali nieodbieranie przez niego pokarmów. Zeznał jednak także, że nie zgłaszał strażnikom zachowań współosadzonych wobec niego (k. 35).

Powyższe depozycje nie znajdują oparcia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności z treści akt osobowych K. W. przedłożonych przez Areszt Śledczy W.. Z treści tych akt w żaden sposób

nie wynika, aby funkcjonariusze Służby Więziennej zaobserwowali jakiegokolwiek niepokojące objawy w zachowaniu wnioskodawcy (takie jak np. nieprzyjmowanie posiłków), a niepożądane zachowania innych osadzonych wobec wnioskodawcy.

Wskazać należy, iż w czasie tymczasowego aresztowania wnioskodawca jedynie trzykrotnie rozmawiał z wychowawcą - pierwszy raz w dniu 7 października 2013 r., bezpośrednio po przyjęciu do Aresztu, drugi raz w dniu 11 października 2013 r., po zmianie oddziału mieszkalnego, i trzeci raz w dniu 4 grudnia 2013 r. przy okazji zwolnienia z Aresztu. Poza niejako spotkaniami na początku i na końcu pobytu w Areszcie wnioskodawca nie przejawiał żadnej potrzeby kontaktu z wychowawcą. Nie domagał się także kontaktu z psychologiem. Trudno zatem uznać za wiarygodne twierdzenia wnioskodawcy o znęcaniu się nad nim ze strony współosadzonych, skoro nie podejmował żadnych prób zwrócenia uwagi przełożonych na swoje problemy.

Niewiarygodne są również depozycje wnioskodawcy o uszczerbku na zdrowiu w związku z pobytem w Areszcie. Wnioskodawca podnosił, iż w czasie pobytu schudł 8 kg. Z książeczki zdrowia osadzonego w żaden sposób jednak nie wynikają żadne tego rodzaju problemy zdrowotne. K. W. zgłaszał się do lekarza 4-krotnie, za każdym razem z objawami (...). Nie zgłaszał innych dolegliwości zdrowotnych, dolegliwości takie zostały także zaobserwowane przez lekarza.

Dodatkowo wskazać należy, iż podczas rozmowy z wychowawcą w dniu 11 października 2013 r.

K. W. zadeklarował przynależność do podkultury przestępczej, co również podważa wiarygodność jego wyjaśnień o byciu ofiarą znęcania się ze strony współosadzonych.

Sąd nie dał również wiary zeznaniom wnioskodawcy o skutkach, jakie dla jego życia osobistego i stanu zdrowia miało osadzenie w Areszcie Śledczym. Jakkolwiek Sąd nie neguje uzależnienia wnioskodawcy od (...), (...), (...) oraz rozpadu więzi rodzinnych (z rodzicami, bratem i żoną), to jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje w ocenie Sądu podstaw do kategorycznego ustalenia, że powyższe okoliczności były skutkiem tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w 2013 r.

Wskazać należy, iż wnioskodawca opuścił areszt w dniu 4 grudnia 2013 r. Za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii został zatrzymany 15 marca 2016 r. (k. 37), a zatem ponad 2 lata po opuszczeniu aresztu. (...). (k. 35), zaś najstarsza przedłożona Sądowi dokumentacja leczenia (...) pochodzi z lutego 2023 r. (k. 49-53). Już sama odległość czasowa tych wydarzeń od czasu tymczasowego aresztowania wnioskodawcy nakazuje ostrożność przy czynieniu założenia, że stanowią one bezpośrednią konsekwencję tymczasowego aresztowania wnioskodawcy. Samo subiektywne przekonanie wnioskodawcy, że powyższe problemy są konsekwencją stosowania wobec niego środka zapobiegawczego, nie może stanowić dostatecznej podstawy do powiązania tymczasowego aresztowania z problemami zdrowotnymi wnioskodawcy. Wnioskodawca nie przedstawił

		<p>natomiast żadnego dowodu wiążącego bezpośrednio opisane wyżej problemy z faktem tymczasowego aresztowania.</p> <p>Należy również wskazać, iż wnioskodawca w sierpniu 2015 r. zawarł związek małżeński z kobietą, z którą pozostawał już w związku w czasie pozbawienia go wolności w sprawie V K 2124/19. Oznacza to, że ponad 1,5 roku po zwolnieniu z Aresztu w życiu osobistym wnioskodawcy nie doszło do zmian na gorsze, skoro związek istniejący w chwili pozbawienia wolności nie tylko był kontynuowany, ale także został sformalizowany. Nie sposób zatem uznać, iż opisywane przez wnioskodawcę problemy w życiu osobistym, takie jak rozpad małżeństwa i utrata kontaktu z rodziną, były bezpośrednią konsekwencją tymczasowego aresztowania.</p>
dokumentacja medyczna (k. 49-53)	Dowód nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem odnosi się on do stanu zdrowia wnioskodawcy z 2023 r., a zatem z okresu prawie 10 lat po pozbawieniu go wolności. Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia brak jest podstaw do wiązania stanu (...) wnioskodawcy w 2023 r. z faktem jego tymczasowego aresztowania w 2013 r.	
PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
1.	6.000 zł	-

Zwięźle o powodach podstawy prawnej

Zgodnie z art. 552 § 1 i 4 k.p.k. odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania.

W orzecznictwie i w doktrynie przyjmuje się istnienie trzech sytuacji wskazujących na niesłuszność stosowania tymczasowego aresztowania: 1/ tymczasowe aresztowanie stosowane było z naruszeniem przepisów rozdziału 28 k.p.k.; 2/ w sprawie, w której stosowano tymczasowe aresztowanie, nie przypisano aresztowanemu winy; 3/ aresztowanemu nie została wymierzona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (patrz: Dariusz Świecki (red.), "Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany", LEX/el. 2023).

W sprawie V K 2124/19 K. W. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu. Spełniona zatem została druga z przesłanek wskazujących na niesłuszność stosowanego wobec niego tymczasowego aresztowania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 stycznia 2002 r. (sygn. II KKN 382/99) prawomocne uniewinnienie, w zasadzie, stanie się zawsze podstawą ustalenia, że wcześniej stosowane tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne, i to bez względu na to, jakie okoliczności stanowiły podstawę uniewinnienia. Dodatkowo w wyroku z dnia

29 kwietnia 2015 r. (sygn. II KK 30/15), Sąd Najwyższy wskazał, iż o ile w sprawie nie zachodzą przesłanki z art. 553 k.p.k., sam fakt wydania wyroku uniewinnającego (niezależnie od przyczyn jego wydania) jest wystarczający dla stwierdzenia niesłuszności stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania.

Akceptując w pełni przytoczone judykaty, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż tymczasowe aresztowanie stosowane wobec K. W. w okresie od dnia 6 października 2013 r. do dnia 4 grudnia 2013 r. było niewątpliwie niesłuszne. Za takim ustaleniem przemawia uniewinnienie K. W. od popełnienia czynu, który stanowił podstawę zastosowania tymczasowego aresztowania.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. (mającym odpowiednie zastosowanie w przedmiotowej sprawie w myśl art. 558 k.p.k.) odszkodowanie obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że na skutek zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, K. W. utracił na czas stosowania tego środka możliwość wykonywania pracy zarobkowej. Z zeznań wnioskodawcy wynika, że przed pozbawieniem go wolności pracował on dorywczo, ale regularnie. Możliwość tej pracy stracił na skutek zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania na okres prawie 2 miesięcy. W ocenie Sądu uzasadnione jest zatem przyznanie wnioskodawcy

odszkodowania za utraczone korzyści, w postaci zarobków jakie mógłby osiągnąć, gdyby nie zastosowano wobec niego tymczasowego aresztowania		
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
1.	14.000 zł	-
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
<p>Zgodnie z art. 445 § 1 i 2 k.c. (mającymi odpowiednie zastosowanie w przedmiotowej sprawie w myśl art. 558 k.p.k.), w wypadku pozbawienia wolności można przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.</p> <p>Mając na uwadze, iż już przez sam fakt niesłusznego zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania wnioskodawca doznał krzywdy, zasadne jest zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania.</p>		
Inne		
3.	1.	-
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
-		

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA		
Zwięzłe o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
<p>Wysokość odszkodowania Sąd ustalił jako równowość 2-miesięcznych zarobków, jakie wnioskodawca mógłby osiągnąć w czasie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania. Jako równowość miesięcznych zarobków Sąd przyjął kwotę (...) zł. Taka kwota odpowiada ostatecznemu żądaniu wnioskodawcy (k. 55), znajduje odzwierciedlenie w depozycjach wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie oraz w sprawie V K 2124/19/</p>	-	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
<p>Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na względzie czas trwania tymczasowego aresztowania (59 dni), dolegliwość stosowania tego środka dla wnioskodawcy oraz negatywne konsekwencje stosowania tego środka.</p> <p>W ocenie Sądu stopień dolegliwości tymczasowego aresztowania dla wnioskodawcy nie wykraczał poza poziom będący normalną konsekwencją stosowania tego środka. Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, zeznania wnioskodawcy na okoliczność dolegliwości, jakich miał</p>	-	

doznawać w czasie osadzenia, są niewiarygodne. Nie można zatem uznać, że stosowanie tego środka zapobiegawczego wiązało się ze szczególnymi dolegliwościami dla wnioskodawcy.

Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że opisywane przez wnioskodawcę problemy zdrowotne i w życiu osobistym są konsekwencją stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania w 2013 r. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, że tymczasowe aresztowanie stosowane wobec wnioskodawcy miało negatywne konsekwencje dla życia osobistego i zdrowia wnioskodawcy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał za uzasadnione przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 14.000 zł. Kwota ta odpowiada czasowi stosowania tymczasowego aresztowania, jego dolegliwości oraz następstwom dla dalszego życia wnioskodawcy.

W ocenie Sądu żądana przez wnioskodawcę kwota 118.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest nadmierna. Wnioskodawca nie wykazał ani szczególnej dolegliwości tego środka, ani negatywnym następstw jakie środek ten miał wyrzucić na jego życiu. Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia depozycje wnioskodawcy w tym zakresie są często gołosłowne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Inne

3.		
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	<p>Zgodnie z art. 554 § 4 zd. drugie k.p.k., w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika.</p> <p>W przedmiotowej sprawie jedynym wydatkiem wnioskodawcy było ustanowienie pełnomocnika. Sąd zatem zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy zwrot wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika. Ich wysokość Sąd ustalił w oparciu o § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1964, z późn. zm.) na kwotę 240 zł, powiększając ją, zgodnie z § 17 pkt 1 w/w rozporządzenia, o 40% w związku z udziałem pełnomocnika w dwóch kolejnych terminach rozpraw.</p>
V	<p>Mając na uwadze, iż stosownie do dyspozycji art. 554 § 4 zd. pierwsze k.p.k., postępowanie jest wolne od kosztów sądowych, Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.</p>

PODPIS